

Spørgsmål 20.

I forbindelse med den i lovforslagets § 30, stk. 3, indeholdte nedtrappingsordning ønskes oplyst, hvorvidt ministeren vil overveje at forkorte nedtrappingsperioden på de 15 år.

Boligministerens svar (af 5. maj).

Da forslaget om adskillelse af ledelsesfunktioner og låneindstillende funktioner vil være af indgribende betydning for de nuværende medlemmer af kreditforeningernes repræsentantskaber, er det anset for rimeligt, at der gives de foreninger, som måtte ønske det, mulighed for at afvikle det gældende system i en overgangsperiode. På den anden side er der lagt vægt på, at den principielle ændring straks må manifestere sig gennem et krav om, at en del af bestyrelsens medlemmer ikke må have låneindstillingsret, og at overgangen — i det omfang den ikke sker ved naturlig afgang — gennemføres i en på forhånd fastlagt takt. Forslaget om en 15-årig afviklingsperiode følger en indstilling fra et flertal i realkreditkommissionen, jfr. kap. 2, pkt. 16 (side 74) i kommissionens betænkning (nr. 552), men afviklingsperiodens længde er et spørgsmål, som kan indgå i de videre overvejelser, og som eventuelt vil kunne drøftes under et samråd i udvalget.

Spørgsmål 21.

Udvalget udbeder sig en redegørelse for, hvilke retningslinjer forsikringsselskaberne følger med hensyn til udlån af midler til finansiering af (ny)byggeri.

Boligministerens svar (af 6. maj).

Der henvises til vedlagte skrivelse af 30. april 1970 fra handelsministeriet.

HANDELSMINISTERIET.

Den 30. april 1970.

Boligministeriet har i skrivelse af 20. marts 1970 — 7. k. j. nr. 710-171 — anmodet handelsministeriet om en udtalelse til brug ved besvarelsen af et spørgsmål fra folketingets udvalg vedrørende realkredit m. v. af sålydende indhold:

„Udvalget udbeder sig en redegørelse for, hvilke retningslinjer forsikringsselskaberne

følger med hensyn til udlån af midler til finansiering af (ny)byggeri.“

Handelsministeriet har om sagen brevvekslet med forsikringsrådet, og rådet har til brug ved besvarelsen af spørgsmålet oplyst, at forsikringsselskaberne i 1965 anbragte 90,6 pct. i obligationer og udlån, jfr. forsikringskommissionens betænkning I af 1968 (nr. 490) side 27, sp. 2.

Det tilsvarende tal er for 1967 90,8 pct., hvoraf 18,6 pct. udgjorde udlån. Heraf er en væsentlig del lån til kommuner og til elværker m. v., således at kun en mindre del af de til investering disponible midler anbringes som udlån i fast ejendom, herunder i (ny)byggeri.

For livsforsikringsselskabernes vedkommende var der ved udgangen af 1967 anbragt 468,6 mill. kr. som direkte udlån i fast ejendom, hvilket udgjorde 5,6 pct. af de samlede investeringer i værdipapirer m. v., jfr. forsikringsrådets beretning I for året 1967, tabel 4, side 85. For skadesforsikringsselskaberne var tallet i 1967 157,5 mill. kr. eller 7,7 pct. af det i værdipapirer ialt investerede beløb, jfr. forsikringsrådets beretning II, side 56°, tabel K.

Betydningen af forsikringsselskabernes investeringer for (ny)byggeriets vedkommende ligger således i alt væsentligt i selskabernes investeringer i obligationer.

Ved investeringer som direkte udlån i fast ejendom må der stilles i alt væsentligt samme krav til sikkerheden som den sikkerhed, der kan opnås ved køb af obligationer, jfr. tillige lov nr. 147 af 13. maj 1959 om forsikringsvirksomhed § 68, stk. 1, litra e.

Den effektive rente, som selskaberne vil forlange, bestemmes også i væsentlig grad af den effektive rente, som kan opnås ved køb af obligationer.

Om lånenes varighed har forsikringsrådet oplyst, at disse af selskaberne må indpasses i det krav, som hvert enkelt selskab må stille til investeringerne sammenholdt med selskabets forpligtelser.

Handelsministeriet kan henholde sig til de af forsikringsrådet således givne oplysninger.

P. M. V.

O. Müller.